

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **I. M.**, narozený X, státní příslušnost Kosovo,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. CPR-40656-2/ČJ-2020-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2021, č. j. CPR-40656-2/ČJ-2020-930310-V223, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 12. 10. 2020, č. j. KRPU-182956-46/ČJ-2019-040026. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložil žalobci povinnost opustit území členských států Evropské unie. Správní orgán prvního stupně zároveň podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci dobu k opuštění území České republiky nejpozději do šedesáti dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nesprávně odůvodnil přiměřenost svého rozhodnutí, neboť nejmírnějším možným opatřením v obdobných případech není vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, ale zastavení řízení vedeného o povinnosti opustit území. Žalobce trval na tom, že v jeho případě nebylo možné rozhodnutí o povinnosti vycestovat vůbec vydat, neboť takové rozhodnutí je zcela zjevně nepřiměřené. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29.
3. Žalobce trval na tom, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, když nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí též ve vztahu k rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ve smyslu ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, a v důsledku toho vydaly nepřiměřené rozhodnutí. Trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené v důsledku zásahu do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho dcery, která je občankou České republiky. Přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k dceři žalobce správní orgány dle jeho názoru vůbec nezkoumaly. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33.
4. Žalobce uvedl, že na území České republiky pobývá spolu se svojí dcerou S. M., narozenou X, o kterou pečuje a poskytuje jí veškerou péči. Kromě dcery má na území České republiky žalobce rovněž dva bratry, kteří mají povolen trvalý pobyt. Rovněž poukázal na skutečnost, že na území České republiky vlastní byt na adrese X Žalobce uvedl, že na území České republiky žije od roku 1987, přičemž na základě povolení k trvalému pobytu zde pobýval již od roku 1993, tedy 28 let. Během té doby se plně integroval do české společnosti, o čemž svědčí precizní znalost českého jazyka. Žalobce žije místním způsobem života a Českou republiku považuje za svůj domov. Žalobce trval na tom, že v zemi původu již nemá žádné zázemí, veškeré jeho vazby se nachází v České republice, a proto by pro něj představovalo závažnou újmu, pokud by byl nucen vycestovat.
5. Dále uvedl, že v případě jeho vycestování je nepředvídatelné, po jak dlouhou dobu by byl nucen v zemi původu setrvat, a to zejména s ohledem na nepředvídatelný vývoj omezení překračování hranic i příjmu žádostí o víza a pobytová oprávnění na zastupitelských úřadech.
6. Žalobce poukázal na úpravu obsaženou v § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Trval na tom, že vycestování z území České republiky a předem časově neomezené a neodhadnutelné vyčkávání na vyřízení pobytu je krajně nepřiměřené s ohledem na jeho rodinné vazby v České republice. V tomto směru Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. Přestože je žalobcova dcera zletilá, považuje žalobce za nepřiměřené její i krátkodobé odloučení od žalobce, neboť žalobce je pro ni „nejdůležitější osobou“. Žalovaný založil úvahu o přiměřenosti odloučení žalobce od jeho dcery na možnosti žalobce dceru navštěvovat, případně možnosti návštěv dcery u žalobce v Kosovu, aniž by však vzal v potaz finanční náročnost takového postupu a omezení cestování v souvislosti s pandemií koronaviru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný plně odkázal na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a že v daném případě byly zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Žalovaný rovněž trval na tom, že v předmětném řízení postupovaly správní orgány v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami.

Replika žalobce

8. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že i přes vyjádření žalovaného nadále trvá na podané žalobě v celém jejím rozsahu a odkazuje na obsah podané žaloby.

Jednání soudu

9. Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Dále zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené, neboť žalobce pobývá na území České republiky již od roku 1987, je s Českou republikou spjat a má zde své jediné zázemí a rodinné vazby. Poukázal rovněž na skutečnost, že dcera žalobce je českou státní občankou a je na žalobce silně vázána. Dále poukázal na skutečnost, že doposud nebylo rozhodnuto o žalobě žalobce proti rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu (jde o žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu, žaloba proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2021, č. j. 15 A 105/2018-66 – pozn. soudu).
10. Žalovaný se z jednání soudu řádně omluvil s tím, že vyslovil souhlas s projednáním věci bez jeho přítomnosti.
11. Při jednání soudu byl proveden důkaz nedatovaným dopisem dcery žalobce přiloženým k žalobě.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce na území České republiky pobýval průkazně od 12. 10. 1993. Na území České republiky má dceru S. M., nar. X, která je státní příslušnicí České republiky. S touto dcerou v době vydání rozhodnutí žalobce sdílel společnou domácnost a skutečně se o ni staral. Žalobce byl poměrně dlouhou dobu mimo území České republiky, dílem v délce 5,5 roku v důsledku výkonu trestu na území Švýcarska. I v době pobytu mimo území České republiky byl žalobce v telefonickém a písemném kontaktu s rodinou a dcerou. Žalobci byla již v minulosti uložena povinnost vycestovat z území České republiky. Před zahájením předmětného řízení se žalobce na území České republiky zdržoval neoprávněně v délce 7 dnů a na cizineckou policii se dostavil následně dobrovolně. Původně bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, ovšem po zjištění ze strany správních orgánů, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, došlo k překvalifikování a řízení bylo dále vedeno jako řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
14. Jedinou námitkou žalobce uplatněnou v žalobě bylo, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a jeho dcery. V tomto směru soud konstatuje, že z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se ve svých rozhodnutích v dané věci správní orgány zabývaly otázkou přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie a nikoli rozhodnutí o správním vyhoštění, jehož nepřiměřenost v průběhu správního řízení správní orgány shledaly a v důsledku toho překvalifikovali předmět řízení. V tomto směru je tedy poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, zcela nemístný.
15. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí vzaly v potaz délku pobytu žalobce na území České republiky, existenci jeho rodinných vazeb na území České republiky i skutečnost, že zde vlastní nemovitosti, i poměrně krátkou délku nelegálního pobytu žalobce. Při posuzování přiměřenosti rozhodnutí pak přihlížely i ke skutečnosti, že v době platnosti povolení k pobytu na území České republiky se žalobce poměrně dlouhou dobu nezdržoval na jejím území a páchal trestnou činnost v zahraničí, za kterou byl následně odsouzen, a po dobu 5,5 roku vykonával trest odnětí svobody ve Švýcarsku. Přihlédly i k rodinným poměrům žalobce. Je nutno konstatovat, že žalobce se do situace, kdy musí opustit území členských států Evropské unie dostal v souvislosti s vlastním jednáním, kdy v důsledku odsouzení za trestnou činnost přišel žalobce o své dosavadní bytové oprávnění a následně pobýval na území České republiky neoprávněně. S ohledem na uvedené skutečnosti soud shledal, že správní orgány Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve vztahu k žalobci přihlédly ke všem zásadním skutečnostem pro posouzení přiměřenosti daného rozhodnutí a dle soudu správně vyhodnotily, že uložená povinnost vycestovat z území členských států Evropská unie nezasáhne nepřiměřeně do rodinného a soukromého života žalobce.

16. Správní orgány se zabývaly přiměřeností daného rozhodnutí i ve vztahu ke zletilé dceři žalobce. V tomto směru považuje soud za přiléhavé upozornit na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018, sp. zn. C-82/16, ve kterém bylo konstatováno, že *„[j]e-li občan Unie zletilý, o vztahu závislosti, který může odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu na základě tohoto článku dotyčného příslušníkovi třetí země, lze uvažovat pouze ve výjimečných případech, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem nemůže být dotyčná osoba žádným způsobem odloučena od rodinného příslušníka, na kterém je závislá.“* V daném správním řízení byla dcera žalobce S. M., nar. X, vyslechnuta dne 13. 12. 2019. V této svědecké výpovědi uvedla, že svého otce potřebuje. Přes týden je ve škole v Neratovicích, kam ji žalobce vozí. Víkendy tráví s otcem. S matkou se často hádá. Kapesné 1 000 Kč týdně dostává od otce, který rovněž hradí internát, výlety a podobně. Uvedla, že studijní obor kadeřnice by měla ukončit ve školním roce 2020/2021. Uvedla, že bere léky na srdce, štítnou žlázu a je alergik. Uvedla, že pokud by otec musel vycestovat, dostala by se do nepříjemné situace, neboť jej potřebuje mít u sebe. Z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že správní orgány se řádně skutečnostmi uvedenými ve výpovědi dcery žalobkyně a v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zabývaly a vypořádaly se s nimi. Správní orgány vztah dcery k žalobci vzaly v potaz, ale s přihlédnutím i ke skutečnosti, že poměrně dlouhou část života dcery žalobce pobýval mimo území České republiky, kde páchal trestnou činnost a vykonával trest odnětí svobody, dospěly k závěru, že krátkodobé odloučení žalobce od zletilé dcery způsobené uloženou povinností vycestovat z území členských států Evropské unie nebude nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce ani jeho dcery. V tomto směru soud konstatuje, že poukaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, a ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, je zcela nemístný.
17. Soud dále konstatuje, že z dopisu dcery žalobce, kterým provedl soud dokazování v rámci soudního řízení, vyplynulo, že dcera žalobce uvádí, že nevychází se svojí matkou a žalobce jí pomáhá a radí při podnikání. Dcera žalobce uvedla, že má momentálně jednu provozovnu v Praze a druhou v Krásné Lípě. Když je ve Varnsdorfu, tak stále bydlí s žalobcem. Žalobce jí pomáhá i finančně. Žalobce jeho dcera považuje za nejdůležitější osobu ve svém životě. Uvedla, že jí žalobce pomáhá i finančně. S ohledem na skutečnosti zjištěné v rámci správního řízení i z dokazování při jednání soudu vyplývá, že žalobce ani jeho dcera neuvedli žádné skutečnosti, které by byly natolik výjimečné, že by nemohlo dojít k odloučení zletilé dcery od otce. Dcera poukazovala na běžné vztahy dospělé osoby, která je soběstačná fyzicky i materiálně (podniká ve dvou provozovnách), zůstala u zcela obecných tvrzení, že je pro ni otec důležitý a neumí si představit být od něho odloučena. Žádné konkrétní skutečnosti, které by byly natolik výjimečné, že by zletilá dcera nemohla být odloučena od žalobce z důvodu její závislosti na jeho osobě, nebyly v rámci správního ani soudního řízení zjištěny. Dle soudu tedy správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru, že předmětné rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k žalobci ani k jeho dceři.
18. Na výše uvedené závěry dle soudu nemůže mít žádný vliv skutečnost, že žalobce nemá jistotu, jak dlouhou dobu bude trvat případné získání nového víza ke vstupu do členských Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

států Evropské unie. Předmětné rozhodnutí samo o sobě získání nového pobytového oprávnění žalobci nijak nebrání a současné objektivní překážky v podobě čekacích lhůt na zastupitelských úřadech či opatření v souvislosti s epidemií koronaviru nejsou takového charakteru, aby byly způsobilé mít vliv na přiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí.

19. K poukazu žalobce na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) soud zdůrazňuje, že touto otázkou se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval, když uvedl, že z judikatury vyplývá, že postačuje, aby bylo naplněno jedno z kritérií obsažených v čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území členských států Evropské unie bylo vydáno v souladu s účinným zákonem a dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem „veřejné bezpečnosti“. Rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je tedy vyjádřen zájem státu na tom, aby bylo ukončeno protiprávní jednání žalobce spočívající v jeho nelegálním pobytu a došlo k jeho vycestování. Dle soudu se tímto žalovaný dostatečným způsobem vypořádal i s poukazem žalobce na uvedené ustanovení Úmluvy.
20. K poukazu žalobce na jeho rodinné vztahy na území České republiky a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, soud odkazuje na výše uvedené závěry ohledně posuzování přiměřenosti odloučení v případě zletilých dětí. Rozsudek, na který žalobce poukazoval, se týkal nezletilých dětí a argumentace tím to rozsudkem v dané věci je tedy dle soudu zcela nepříhodná.
21. Dále soud konstatuje, že žalovaný se zabýval i poukazem žalobce na finanční náročnost eventuálních setkání žalobce a jeho dcery v zemi původu žalobce. Žalovaný poukázal na skutečnost, že odloučení od dcery si žalobce způsobil sám, neboť v důsledku páčání trestné činnosti byl odsouzen k trestu odnětí svobody, který byl i příčinou zrušení jeho původního pobytového statutu. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že o finanční náklady se mohou s dcerou podělit tak, že se sejdou v jiném, bližším státě, než je země původu žalobce. Žalovaný rovněž zdůraznil, že doba odloučení je omezena pouze na dobu, než si žalobce opatří nové oprávnění ke vstupu na území České republiky. Dle názoru soudu se s touto otázkou žalovaný řádně vypořádal a i tuto námitku žalobce tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
22. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.
23. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. dubna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce